

ЦЪРКОВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

125. Богословския факултетъ на култура", списание за религия, изкуство и наука, „Книжици за деца“.

пл. св. Недѣля Тукъ

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: I) За учители и ученици: за година 100 лева, платими на два пжти (абонаментътъ е само годишенъ); 2) За всички останали абонати (църковни учреждения, свещеници, частни лица и пр.): за година 120 лева (платими на два пжти), за 6 месеца 70 лева (платими на единъ пжтъ); за 3 месеца 40 лева (сжщо); II. За чужбина (абонаментътъ е само годишенъ и въ предплата): 350 лева (за Турция 3 турски лири, а за Америка 2 долари). Всичко, което се отнася до „Църковенъ Вестникъ“ и притурките, да се

адресира до Редакцията (Синадална Палата); непомѣстени ръкописи за седмичното издание не се повръщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Администрацията. О б я в л е н и я, само предплатени, се печататъ на последните страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подписъ и за всѣка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агентитѣ; последните получаватъ 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Плачътъ на Спасителя. — Хр. П-въ.
2. Поезия и комунизъмъ. — Василъ Узуновъ.
3. Начало на анархия. — Ос.
4. Комунизъмътъ въ нашитѣ училища. — Кл. Далкалчевъ.
5. Съюзъ на пролетарскитѣ свободомислящи въ България (СПС). — Григоръ Преславски.
6. Вжтрешна свещена мисия въ Гърция. — Хр. п. Стояновъ.
7. Бележки и отзиви.
8. Седмиченъ прегледъ на събитията.
9. Радис-колона. — Гш.
10. Книги.
11. Въпроси и отговори.
12. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
13. Обявления.

Плачътъ на Спасителя.

И когато се приближи и видѣ града, заплака за него (Лук. 19, 41).

Многолюдното шествие, което въ недѣлния день на предпасхалната седмица потеглило заедно съ Иисуса отъ Витания, следъ като минало малкото село Витфагия, превалило Елеонската планина и взело да се спуска къмъ светия градъ. Въ тоя именно моментъ, когато оттукъ предъ очитѣ на всички се открилъ Иерусалимъ въ всичката си красота и великолепие, възторгътъ у народа особено се засилилъ, и всички наченали грѣмогласно да прославятъ Спасителя като Царъ Израилевъ. Искрено се радвали и ликували многохиляднитѣ тълпи, защото въ царското влизане на Христа въ Иерусалимъ тѣ виждали края на римското владичество. Възлюбениятъ Месия, споредъ тѣхнитѣ схващания, веднага ще събори римската власть, ще седне на Давидовия престолъ и, следъ като даде на евреитѣ видни мѣста въ царството Си, ще почне да сжди езичницитѣ.

Спасителятъ обаче, за голѣмо очудване, въпрѣки тая възторжена и непринудена всенародна

радостъ, въпрѣки искрената обичъ, която всички тѣй сърдечно и открито му засвидетелствували, въ тоя моментъ, по думитѣ на евангелиста Лука, заплакалъ. И заплакалъ Той не отъ умиление, не защото билъ силно трогнатъ отъ тая тѣй спонтанно проявена къмъ Него любовъ, а отъ дълбока, безбрѣжна скръбъ, която, непобирайки се въ сърдцето, се изразила въ изобилни сълзи. *И когато се приближи и видѣ града* — казва евангелистътъ — *заплака за него* (Лук. 19, 41).

Иисусъ Христосъ плакалъ за светия градъ, посрѣдъ ликуващитѣ евреи, защото виждалъ у хората не само външното, а и самитѣ имѣ мисли; виждалъ не само онуй, що ставало около Него, а и всичко, което тогава се извършвало въ Иерусалимъ; виждалъ не само настоящето, но и бъдещето на светия градъ.

Не могълъ Спасителятъ да не скърби, като виждалъ, какъ еврейскитѣ народъ, и следъ тригодишната Негова обществена проповѣдь, не се билъ още освободилъ отъ своя гибеленъ предразсѣдъкъ за Месия-земенъ царъ и сега Го е посрещалъ съ суетни надежди — като свой царъ. Не могълъ Спасителятъ да не плаче, като виждалъ, какъ въ туй време, когато едни, на цѣли тълпи, радостно Го посрещали и Го приветствували като свой царъ, други — Неговитѣ врагове, книжницитѣ и старейтѣ иудейски — тайно негодували и още повече заслѣпявали отъ завистъ и омраза къмъ Него, още по-ревностно търсѣли начинъ, какъ по-скоро да Го погубятъ (Мат. 21, 15). Не могълъ Спасителятъ да удържи сълзитѣ Си, като виждалъ човѣшкото непостоянство и измѣнчивостъ, като предвиждалъ, какъ дори самитѣ тия ликуващи тълпи, които Му указватъ царски почести, само следъ нѣколко дни ще Го изоставятъ съвършено и ще минатъ на страната на враговетѣ Му, че тия сжшитѣ, които днесъ възторжено Му пѣятъ: *осана на Давидовия Синъ, на Царя Израилевъ*, следъ нѣколко дни предъ преторията на Пилата бѣсно ще викатъ: *премахни Го, премахни, разни Го: ние нѣмаме другъ царъ, освенъ кесаря* (Иоан. 19, 15). Съ Своя погледъ Спасителятъ гледалъ още по-далече. Той предвидѣлъ, какъ римлянитѣ ще обсадятъ Иерусалимъ, ще го разрушатъ до основа и ще избиятъ всичкитѣ му жители, задето иудейтѣ не узнали своя истински Месия и Го предали на

смъртъ. Виждалъ Той всичко това и се заливалъ съ сълзи.

Народътъ викалъ: *осана!* а Спасителътъ плачелъ. Това било преди деветнайсетъ столѣтия.

Не става ли нѣщо подобно и при днешнитѣ наши църковни тържества? Не плаче ли и днесъ нашиятъ Спасителъ?

Тогава, при царското влизане на Христа въ Иерусалимъ, външността била блѣскава, тържествена. Но Спасителътъ гледалъ на вътрешното, на онава, което било въ душитѣ, и което Той намиралъ достойно за плачъ.

Никой не ще оспори, че външната страна на нашитѣ празници е винаги свѣтла, ефектна, много шумна, трогваща. Ала такива ли сж мислитѣ и настроението у всички празнуващи? Схващатъ ли всички вѣрующа смисъла и значението на празнуваното събитие, ликуватъ ли съ душата си и почерпватъ ли отъ туй събитие поука и назидание за себе си — освещаватъ ли се отъ самия празникъ?

Съ голѣми грижи и тревоги сж свързани нашитѣ празници. Грамадни жертви ни струватъ тѣ. Но има ли отъ тия грижи нѣщо за Спасителя и за душата ни, или всичко отива за гърбуха и за други суетни работи? А отъ всевидещия Спасителъ нали нищо не може да се укрие? Затова именно никакъ не е чудно, ако Той плаче и днесъ, когато ние му пѣемъ победни химни. И плачътъ Му днесъ е по-силенъ, по-горчивъ, защото е предизвиканъ отъ изкупенитѣ, оправданитѣ и усиновенитѣ отъ Него, които сж дали обетъ да живѣятъ съ духа и да не служатъ повече на плътскитѣ похоти.

И днесъ скърби и плаче Иисусъ Христосъ, защото и въ наши дни има хора, които, подобно на съвременитѣ Нему книжници и фарисеи, гледайки на Неговата слава като на Христосъ-Царь, виждайки разпространението и процътяването на Неговото благодатно царство на земята, не само не съдействуватъ за успѣха на християнската вѣра, но противодействуватъ ѝ съ всѣкакви срѣдства и правятъ всичко за нейното свършено унищожение. И въ наше време има беззаконници, които се противятъ на волята Божия, има синове на гибельта, които съ своето отпадане отъ вѣрата или съ своето безбожие втори пѣтъ разпѣватъ Христа духовно. И днесъ има неразкаяни грѣшници, които съ своето ожесточение си приготвятъ още по-лоша участь отъ оная, която заслужилъ Иерусалимъ, задето не узналъ и разпѣналъ Месия.

Отъ всичко туй трѣбва непременно да бждемъ проникнати ние, когато утре, свѣтло празнувайки тържественото влизане на Спасителя въ Иерусалимъ, ще Го посрещаме съ палмови клончета въ ржка и ще Му пѣемъ: *осанна въ вышнихъ, благословенъ грядый во имя Господне*. Дълбоко трѣбва да се проникнемъ отъ туй и внимателно да следимъ, да не би въ нашето празнуване се окаже нѣщо Нему негодно, което може да предизвика скръбъ и сълзи у Него.

Хр. П. 86.

Поезия и комунизъмъ.

Отъ една година между пишушитѣ братя взе да се шепне съ известно недоумѣние името на нѣкой си младежъ—Славчо Красински. Видѣхъ го и го чухъ да чете свои лирически стихове преди нѣколко месеца на едно литературно четене. Откровенно казвамъ: не ме задоволи. Може би, азъ бѣхъ виновенъ за това, а, може би, и двамата.

Отъ Вазова нѣсамъ на нашата лирика не ѝ върви. Четцитѣ не я търсятъ. Причинитѣ сж у самитѣ лирици.

Научихъ отъ единъ вестникъ, че Красински е пусналъ въ продажба лирическа сбирка—Пролѣтенъ гостъ. Потърсихъ я да провѣря—не е ли и тя като всички други.

Зачетохъ. Приятна изненада ме възбуди. Азъ почувствувахъ радостенъ трепетъ, какъвто отдавна не бѣхъ изпитвалъ. На младина, когато четѣхъ и препрочитахъ Лонгфело и Тенисънъ, Байронъ и Лермонтовъ, азъ се унасяхъ въ единъ вълшебенъ миръ, въ който щастие ме опиваше. Съ своя „Пролѣтенъ гостъ“ Красински ме унесе въ блѣнувания свѣтъ на споменатитѣ поети. И си помислихъ—защо и Красински да не излѣзе единъ нашъ Лермонтовъ, Байронъ, Лонгфело, Тенисънъ? Неговиятъ стихъ е лекъ, ефиренъ, прозраченъ като най-добритѣ у Вазова и Ботева. Не е костеливъ орѣхъ, отъ който съ мъка да вадишъ ядкитѣ. Не прилича на стиховетѣ, съ които гърцитѣ нѣкога обличаха своитѣ аритметики, геомегрии и граматика.

Красински събуди въ душата ми голѣми надежди.

Тъкмо заради това тукъ спирамъ похвалитѣ, за да посоча недостатѣцитѣ, отъ които, ако поетътъ не се освободи, може и той да се изгуби въ сегашната поетическа рутина.

Красински се отличава съ необикновено вдъхновение и искрено чувство—най-богатитѣ поетически дарове. Обектъ на неговата поезия не сж егоистичнитѣ пориви, а обществения животъ. Това добива особено значение, като се има предъ видъ, че поезията не е поезия само заради своята царствена форма—прекрасни изрази и хармонични сладки звуци, а и заради необикновеното си съдържание. Последното често дори изкупува нѣкоя слабост и пропуски въ формата.

Нашата бългурска действителностъ рано облагода Красински. Отдалъ ѝ се безрезервно, за жалость, той не разбира нейния езикъ, не долава смисъла на нейния шепотъ. За неговитѣ 22 или 23 години *морето е до колѣна и що хвърчи, все се яде*. Своята муза е впрегналъ въ колесницата на работничеството, което, споредъ него, е напълно комунизирано. Пролетарската революция най-късно утре ще пламне. Той мисли, че българскитѣ народъ се състои отъ две класи: едната буржоазна, настрѣхнала, за да тероризира най-многобройната и най-необходимата друга класа—работничеството. Отъ тая негова погрѣшна предпоставка произлизатъ и погрѣшнитѣ му заключения.

Нека видимъ, кои отъ българския народъ не сж работници, и сж се нарочно организирани въ извънработнишка класа, за да експлоатиратъ пролетарията. Покрай общитѣ работници, които се занимаватъ съ черна работа, социализмътъ счита за работници и всички низши държавни служители, чиновницитѣ, учителитѣ, военнослужащитѣ—

офицери и подофицери (такива ги считатъ днесъ и въ болшевишка Русия), занаятчиитѣ, дребнитѣ търговци и земледѣлцитѣ. Извънъ работничеството социализмътъ поставя само индустриалцитѣ, едритѣ търговци и голѣмитѣ землевладѣлци. Но у насъ тия последни три групи сж тѣй малобройни, че дори ако ги изключимъ отъ българската статистика, тя би си останала пакъ вѣрна. Вънъ отъ това и тия три групи въ нищо не сж по-малко работници, и тѣ иматъ качества на истински работници, дори въ нѣкои случаи и нѣщо повече. Който познава въпроса, ще се съгласи, че тѣ работятъ повече отъ работницитѣ, на които създаватъ работа. Престанатъ ли тѣ да мислятъ и да работятъ, макаръ капиталътъ да е на лице, за работницитѣ нѣма работа. За лѣнивцитѣ ще кажа — има ги навсѣкжде, не само между богатитѣ.

Но Красински си представя работата иначе. Въ неговото въображение шестѣтѣ милиона българи сж се раздѣлили на две неравни партии: отъ една страна сж 4—5 милиона работници, отъ друга — останалитѣ, поробителитѣ, тиранитѣ. Той мисли, че и въ насъ съотношенията сж като въ нѣкогашна чокойска Русия. Затова, споредъ неговия блѣнъ, крайно време е държавата и у насъ да тури ржка на „огромнитѣ частни имения“ на „несмѣтнитѣ милиардни капитали“ на „стотитѣ хиляди фабрики“, дето чернѣятъ нѣколко „милиони“ българи. Така само ще се оправи България.

Не, Красински! Още отъ освобождението цѣла България е работнишка подъ славния български трикульоръ. Ние нѣмаме нужда отъ червени знамена и отъ хлѣбъ съ купони раздаванъ, нѣмаме нужда отъ режимъ, подъ който такива даровити момчета като тебе биха били изпращани на бѣсило или *къ стенке* и отъ музитѣ имъ не би останалъ ни помень.

Цѣлата сбирка на Красински е осѣяна съ комунистически блѣнове и тенденции, нѣкжде пририти съ воаль, нѣкжде съвсемъ открити. Ето какъ го ружи баща му:

Забравилъ Маркса той,
Отъ Ленинъ редъ не знае. . . . стр. 35

Или:
Мойто село се казва Черничево
Съ плодородна, свободна земя.
Тамъ децата крещатъ като птичета
Още въ люлкитѣ: Марксъ. . . . стр. 37

Или:
Въ тия дни азъ много бързо растна.
И за туй усещамъ, че за менъ,
Нѣма вече нищо тѣй прекрасно,
Като бунта въ утрешния день. Стр. 45

На много мѣста въ сбирката Красински иска бунтъ, гражданска война и кръвъ. Неговата младостъ и комунистическиятъ фанатизмъ сж поставили люспи на очитѣ му, за да не вижда ни въ миналото, ни въ бждещето. Страшнитѣ кръвопролития въ миналото днесъ сж направили и най-голѣмитѣ военнлюбци мждри и миролюбци.

А комуниститѣ, които сж били всѣкога противъ войната, днесъ съ радостъ очакватъ война и кървава диктатура на пролетарията. Азъ мисля, Красински, който е толкова нѣженъ поетъ, не може искрено да желае отново кланета, смъртъ и ужасъ у своята родина, между толкова свои любими. Той нѣма ясна представа за тия масови не-

щастия. Той си дава видъ на кръвожаденъ бунтаръ само за демагогия. На много мѣста въ сбирката той копнѣе, кога веднажъ ще се „освободи“ българскиятъ народъ отъ българската държава. Това ми се вижда шега, щомъ самиятъ той живѣе като волна птичка подъ крилата на тая държава и се ползува съ приятелството на толкова свои другари-буржоа.

Мълви се, че комуниститѣ не смѣтали Красински за свой и че самиятъ той билъ вече тръгналъ на дѣсно. Отъ нѣкои стихове може да се подозира, че въ душата си е въ борба съ комунизма. Но че е още подъ влияние на *червената стихия*, личи отъ факта, дето е издалъ тая сбирка. Ни единъ отъ всемирнитѣ поети не е билъ класовъ. Поетътъ е за всѣка човѣшка душа. Ако не бѣха въ сбирката наивнитѣ комунистически тенденции, останалото би било още по мило и подѣхаво. Прѣхкането отъ крилата на музитѣ щѣше да се чува по-ясно.

Нека се надѣваме, че поетътъ ще надвие партизанина и ще озари родината си съ нови лжчи отъ Парнасъ. Музитѣ не признаватъ партизанство.

Василь Узуновъ.

Начало на анархия.

Въ нещастното царство на социализма започва анархия. Това не могатъ да видятъ само заслѣпенитѣ отъ фанатизмъ комунисти. Анархията въ производството расте всѣки день. Знаменититѣ болшевишки „темпове“ падатъ катастрофално. Самата властъ вече е въ паника. Тя, както се изрази единъ чужденецъ за нея, „организира по-скоро глада въ Русия, отколкото производството и благосъстоянието на населението“. Най-голѣмата нейна „гордостъ“, това е нейниятъ „апаратъ“, за който не може да се каже, че не действува добре. Не. Той превъзходно брани привилегированата класа на комуниститѣ отъ застрашителнитѣ приливи на гладнитѣ тълпи, които стихийно нахлуватъ отъ селата въ градоветѣ.

Контролата, която ще има да упражняватъ чекистскитѣ банди въ колхозитѣ, едва ли ще има особени резултати. Не помагатъ вече, изглежда, и т. н. „вредителски процеси“ — осжждане и разстрелване на специалисти за неуспѣха на „строителството“. И, наистина, въ какво могатъ да бждатъ виновни нещастнитѣ „специ“, когато фанатичнитѣ и невежи комунисти отъ „Наркомтруда“ даватъ такива глупави планове за изпълнение, като построяване на химически фабрики върху блата или въ безводни мѣстности, построяване на умопомрачителни и никому ненужни фабрики-дворци и пр. и пр. комунистически дивотии?

Но най-силниятъ мотивъ, който ще хвърли грамадната руска държава въ обятията на анархията, това е лишаването на руския селянинъ отъ оная стихия, която рускитѣ писатели наричаха *власть на земята*. Това е оная таинствена властъ, която ржководи душата на руския селянинъ изъ подъ дебритѣ на подсъзнателното. Въ съчиненията на руския писателъ *Глѣбъ И. Успенский* тази тема заема централно мѣсто. Въ томъ V на своитѣ съчинения, стр. 108—109, той казва: „А тази тайна е наистина голѣма, и, мисля азъ, заключава се въ

това, че най-голямата маса на руския народъ до тогава е търпелива и могща въ нещастията, до тогава е млада по душа, мъжествено-силна и детски кротка, — съ една речъ, е народъ, който *държи на своитъ плещи всички и всичко*, — народъ, който ние обичаме, при който отиваме за лѣкуване на душевнитъ ни мъки, — до тогава запазва своя могъщъ и кроткъ типъ, докато надъ него царува *властта на земята*, докато въ самия корень на неговото съществуване лежи *невъзможността* да бждатъ нарушени нейнитъ *повеления*, докато тѣ владѣятъ неговия умъ, съвестъ, докато тѣ изпълнятъ цѣлото негово съществуване. Откъснете селянина отъ земята, отъ онѣзи грижи, които тя му налага, отъ онѣзи интереси, съ които тя го вълнува, успеете да го накарате да забрави „селячеството“, — и нѣма да го има тоя народъ, нѣма народно миросъзерцание, нѣма топлината, която идва отъ него. *Остава единъ празенъ апаратъ на празенъ човѣшки организъмъ. Настава душевна пустота, „пълна воля“, т. е. неведома празна далечина, безгранична празна ширь, страшното „отивай, кждето искашъ“...*

И ето дойде време, когато руския селянинъ, не по своя воля, а насила, биде откъснатъ отъ земята и му бѣ казано страшното: „отивай, кждето искашъ“... Грамадната маса на рускитъ селяни, отъ вѣкове споена съ земята и получавала отъ нея *повеления*, сега чувствува себе си безъ твърда опора, безъ компасъ, вѣнъ отъ своята орбита. Мужикътъ не иска да сѣе, не иска да сѣе на време, нему е все едно, има ли семе или не: неговата душа е пуста, изгубено е *безспокойството за земята*. За да се засѣятъ земитъ на колхозитъ, трѣбва да се свиква отъ цѣла Русия конгресъ, трѣбва да бжде моленъ, убеждаванъ, и най-сетне заплашванъ мужикътъ, за да сѣе, да жъне, да работи... Колко излишно губене на срѣдства и „трудодни“ за идване отъ краищата на Русия въ Москва и обратно... А по-рано... Старъ, престаръ човѣкъ говори на Успенски все за това, за нея, за земята. Той е погребалъ жена, наредилъ е децата си и се е отдалечилъ отъ стопанството. Ходи по свети мѣста, а съ нея, съ земята е свързанъ съ всички фибри на душата си...

А сега? — Ударчи бригади. Комсомолски хайки. Въ № 52 на в. „Правда“ четемъ: „Като какъвъ горчивъ укоръ за селскитъ комсомолци прозвучаха на всесъюзния конгресъ на колхозницитъ-ударници думитъ на делегатката Каркацева: „Понѣкога трѣбва да се червимъ за младежъта въ селата, за комсомолцитъ по селата, за тѣхната работа... Работническата младежъ на фабрицитъ изработва машини и ги праща въ селското стопанство, а младежъта, комсомола въ селото, не може да ги запази, не може да запази и своя колхозенъ конь. Има много случаи, когато нашиятъ крлхозенъ комсомолецъ е слѣпъ, не вижда действията на класовия неприятель“.

Слѣпъ ли? Не, не е слѣпъ. Този селски комсомолецъ е само много по-уменъ отъ кремлевскитъ вождове. За неговия умъ ние узнаваме отъ оплакванията на Косаревъ, „вожда“ на тоя комсомолецъ. „Нѣкои другари мислятъ, — казва този вождъ —, че социализмътъ ще настъпи стихийно, като редовната смѣна на годишнитъ времена. Тѣ се надяватъ, че до социализма *ще ни доведе мирниятъ и плавенъ трудъ на едно самотечно развитие*“ („Большевикъ“ № 23/24).

За „миренъ трудъ“ мечтае селскитъ комсомолецъ, а не за умопомрачителни „темпове“. Косаревъ е напълно разочарованъ отъ селския комсомолецъ още и за това, че той не желае да води борба съ кулацитъ (по-заможнитъ селяни). Той е равнодушенъ къмъ кражбитъ и злоупотребленията въ колхозитъ. „Тѣзи хора *съ спокойно лице*“ трѣбва незабавно да бждатъ отстранени отъ ржководна работа, като чужди на нашето дѣло“ („Большевикъ“ № 23/24, стр. 53).

Ето отъ кого се бои съветската власть и ето кой е „чуждъ“ на нейното дѣло: хората „съ спокойно лице“, хората на мирния трудъ. Тѣ трѣбва да бждатъ откъснати отъ земята и превърнати въ звѣрове по отношение на подобнитъ на тѣхъ мирни труженици.

Откъснати отъ земята, рускитъ селяни сж готови кадри на анархията. Стрaшното „отивай, кждето искашъ“ е казано. И вървятъ, и пълзятъ по цѣла Русия тѣзи откъснати отъ своята орбита хора. Не намирайки нито храна, нито работа, нито „миренъ трудъ“ за себе си, едни отъ тѣхъ преплуватъ подъ куршумитъ на чекиститъ Днестръ, други образуватъ банди и разбойничествуватъ. Онѣзи, които оставатъ въ колхозитъ, ненавиждатъ оная земя, която вчера тѣ обичаха и ценѣха. И тѣ сж готови кадри на бждещата анархия, която бавно, но сигурно, настъпва, въпрѣки слѣпия фанатизмъ на умопомрачения, сякашъ, грузинецъ — Сталинъ.

Ос.

Комунизмътъ въ нашитъ училища. I

Често пжти правилниятъ исторически развой на народитъ се смущава и прекъсва отъ катаклизми, които рзтърсватъ и коренно променятъ социалнитъ и културни изисквания на човѣчеството. Днесъ за всѣки здравомислящъ човѣкъ безспоренъ фактъ е, че последната война представляваше отъ себе си тъкмо единъ такъвъ катаклизъмъ, който бѣше толкова по-страшенъ, защото криеше своитъ огнища въ духоветъ на людетъ.

Както всички победени народи, и българскитъ народъ излѣзе отъ тази война съ едно обезвѣряване въ собственитъ си сили, обезвѣряване, което се прояви въ отричане на всички ония принципи и идеали, които го бѣха движили и крепили до тогава като народъ.

Така създадената почва бѣше повече отъ благоприятна за присаждането на всички ония учения, които искаха съ единъ замахъ, съ единъ ударъ да унищожатъ граденото до тогава и върху неговитъ развалини да построятъ една нова, споредъ тѣхъ, единичка отговаряща на съвременнитъ нужди, социална и политическа сграда. И тъй като агитаторитъ на тѣзи нови обществени построения имаха два голѣми коза въ ржцетъ си — сигурни срѣдства и подготвена отъ войната почва, то тѣ имаха успѣхъ. И голѣма частъ отъ българския народъ се поддаде на примамливитъ перспективи, що му се чертаеха.

Но въ пакъ опасността не би била толкова голѣма, ако по пжтя на комунизма бѣха тръгнали само възрастнитъ, гѣзи, върху които прѣко тегнѣше споменътъ отъ военнитъ ужаси, отъ днитъ, които така много бѣха сломили тѣхния духъ. Защото никоя идея не може да рзчита на успѣхъ, когато тя увлече следъ себе си само едно поколѣние — утрѣ това поколѣние ще си отиде, а заедно съ него ще си отиде и идеята.

Този факт много добре и правилно се схвана и прецени от водачитѣ на комунизма у насъ и затова съ удвоени усилия тѣ заработиха всрѣдъ младежта, за да могатъ утре, въ часа на свѣтовната революция, споредъ тѣхъ, да я направятъ авангардъ на своето движение. И когато отидоха всрѣдъ младежта, комуниститѣ не се задоволиха само съ тази частъ отъ нея, която бѣше зле материално, която работѣше и съ труда си препитаваше себе и ближнитѣ си, а поискаха да привлекатъ и взематъ на своя страна и учащата се младежъ, сиречъ да взематъ въ рѣшетѣ си утрешнитѣ граждани и народни водачи. И затова тѣ употребиха двояка тактика по отношение на младежта. На тѣзи, които бѣха зле поставени социално, тѣ обещаваха утрешно добруване при властѣта на пролетарската диктатура. На тѣхъ тѣ обещаваха хлѣбъ и добъръ животъ, като чисто и просто имъ внушаваха, че тѣ сж въ състояние да имъ ги дадатъ и ще имъ ги дадатъ.

По отношение пъкъ на учащитѣ се, главно гимназисти и студенти, особено на първитѣ, тѣ представятъ работата съвсемъ иначе. Предъ тѣхъ тѣ отстѣпиха отъ грубия материализъмъ и на базата на единъ чистъ, идеално възвишенъ общественъ моралъ, тѣ създадоха всичкитѣ ония примамливи, но книжни фрази, които не можаха да не се харесатъ на интеллигентнитѣ младежи. Защото всѣка младежъ крие въ себе си идеализма на дадено общество, а това въ троенъ размѣръ се отнася до българската младежъ. И веднажъ полѣгани по примамливитѣ лозунги за псвече човѣчностъ, за повече добро въ свѣта, много лесно отъ тѣзи млади идеалисти, комунистически агитатори създадоха едни фанатазирани интеллигенти, които си затварятъ очитѣ предъ действителността. И по такъвъ начинъ този страшенъ и опасенъ бацилъ на социалното рушение достигна до ученическата скамейка и започна да подкопава българския народностенъ животъ тамъ, дето той трѣбваше да бѣде обновенъ и запазенъ.

Днесъ злото е вече доста голѣмо, за да си затваряме повече очитѣ предъ него. Защото почти въ всички български гимназии сжществуватъ единъ здраво организиранъ апаратъ на комунистическа организация, апаратъ, който е свързанъ и получава директиви направо отъ тайната комунистическа партия. Така въ всѣки класъ на дадена гимназия сжществуватъ комунистическа ядка, която работи въ класа и си има председателъ и касиеръ. Всички ядки образуватъ за дадена гимназия таенъ Маркс-Ленински кржжовъкъ, който развива вътрешна и външна дейностъ.

Първата се изразява въ тайни събрания, на които се разкриватъ и разясняватъ тезиситѣ на комунистическото учение чрезъ редица реферати и сказки и се минава специаленъ курсъ на така нареченото *безбожничество*. Всичко това се ръководи отъ студенти или хора на партията, но винаги добре запознати съ тази материя.

Втората дейностъ — външната — се състои въ изнасянето по ученическитѣ дружества: туристическо, въздържателно, литературно и пр. (тамъ, дето може) реферати и беседи отъ подобенъ характеръ предъ цѣлото ученичество, чрезъ разпространение на комунистически вестници и списания и най-вече безбожническа литература.

Отъ друга страна тѣзи кржжовци предявяватъ предъ училищната властъ искания, които сж неизпълними, като съ това целятъ да я злепоставятъ, отъ една страна предъ ученицитѣ, а отъ друга — да припечелятъ нови привърженици. Така тѣ се обявяватъ противъ изпити, училищни такси и пр. само затуй, защото знаятъ, че тѣхнитѣ искания нѣма да се удовлетворятъ.

ПС такъвъ начинъ Маркс-Ленинскитѣ ядра и кржжовци държатъ винаги въ възбуждение ученицитѣ, — възбуждение, използвано много добре отъ комуниститѣ за своитѣ пълни цели да деморализиратъ и всѣятъ разруха

всрѣдъ българската учаща се младежъ. И благодарение на това, че цѣлата тази дейностъ се развива подъ знака на пълната и безусловна тайна, всичко се върши безпрепятствено.

Въ цѣлата тая подмолна работа ученицитѣ сж подпомагани отъ студентитѣ комунисти, обединени въ своята организация БОНС, за която организация има що да кажемъ другъ пътъ. Достатъченъ за сега е фактътъ, че въ тѣхния вестникъ „Студентско знаме“ има специална страница, списвана отъ ученици-комунисти отъ цѣла България. Така брой 2, год. IV. отъ 15. XI. 1932 год. пише за ученическа окръжна конференция въ Пловдивъ, на която били представени Пловдивъ, Станимака, Татаръ-Пазарджикъ, Пана юрище и Борисовградъ. А по-надолу се говори и за нѣкаква стачка между ученицитѣ отъ IV и V класъ на Софийската семинария, отъ което ясно личи, где и защо е инсценирана тя. Пакъ тамъ четемъ, че за вестника били внесени отъ пловдивскитѣ ученици 250 лв., отъ шуменскитѣ 200 лв., оръ II соф. м. гимназия 128 лв., отъ II девич. гимназия 70 лв., отъ I соф. м. гимназия 50, отъ училището Мусевичъ-Буриковъ 200 лв. и т. н. т.

Всичко това дебело подчертава, че комуниститѣ действително водятъ една усилена и системно организирана пропаганда въ българскитѣ училища и че тази пропаганда дава своитѣ резултати. Крайно време е да се попрѣчи на тази разрушителна дейностъ, докато не е станало късно. Крайно време е всички, които милѣятъ за утрешния день на нашия народъ, да се позамислятъ върху създаденото положение и да взематъ бързи и сериозни мѣрки.

Caveant, consules!

Кл. Далкалъчовъ.

Съюзъ на пролетарскитѣ свободомислящи въ България. (СПС).

За борба срещу религията и Църквата у насъ е организиранъ „Съюзъ на пролетарскитѣ свободомислящи“. Уставътъ на Съюза е приетъ въ учредителното събрание, състояло се на 14 октомврий 1931 г. въ ст. София. Споредъ чл. 1 отъ устава, Съюзътъ (СПС) е безпартийна пролетарска организация, която си поставя за задача да се бори върху базата на социалистическитѣ борби и материалистическата идеология съ Църквата и религията. Съюзътъ си поставя за целъ да обедини всички свободомислящи за активна, систематична и последователна борба противъ религията въ всички нейни видове и форми, като ревностна защитница на капиталистическия строй и като прѣчка за материалното и духовно освобождаване на трудящитѣ се маси.

Съюзътъ вербува членове и организира групи въ фабрицитѣ, предприятия, училищата, всрѣдъ трудовата младежъ и трудящитѣ се жени, като ги обединява въ секции по градове и села. Органътъ на съюза е „Свободомислящъ“ — двумесеченъ вестникъ, издава се въ София. Досега сж излѣзли 4 броя — всички конфискувани отъ властѣта.

Платформата на Съюза е следната:

- 1) Пълно отдѣляне на Църквата отъ държавата. Всички религиозни организации сж частни общества.
- 2) Прекратяване всички държавни субсидии на Църквата и нейнитѣ учебни заведения.
- 3) Отчуждаване на църковнитѣ и монастирски имоти и капитали и употребяване на сжитѣ за подпомагане на безработнитѣ.
- 4) Свѣтско кръщение, бракъ и погребение.

5) Използуване на конфискуванитѣ монастирски имоти за климатически станции, приюти и др. п.

6) Пълното отдѣляне на училището отъ Църквата. Вънъ отъ училището попското учение, човѣкоунизителнитѣ молитви и кръстене. Замѣняване религиозното обучение съ естествознание и здравно-полово възпитание.

7) Закриване Богословския факултетъ.

8) Премахване на всички официални църковни празници.

9) Премахване закона противъ аботиране, целящъ да създаде роби и пушечно месо за капиталиститѣ.

10) Премахване реакционния законъ за детската литература.

11) Широка пропаганда на последователния атеизъмъ и наученъ материализъмъ.

12) Премахване на ЗЗД.

13) Защита на СССР, въ която религиозния въпросъ е най-правилно разрешенъ.

Съюзътъ е поддѣленъ на IPF (International proletarischer Freidender) въ Берлинъ и е възприелъ платформата и лозунгитѣ на последния. Тѣсната връзка между българския СПС и Берлинския интернационалъ IPF особено ясно личи отъ окръжно № 15 на последния отъ 15 декемврий 1931 г., въ което се даватъ най-подробни инструкции за организацията и дейността на всички секции.

За сега „Съюзътъ на свободомислящитѣ“ е успѣлъ да организира въ България 6 секции: въ София, Пловдивъ, Бургазъ, Троянъ, Хасково и Станимака.

Акциитѣ на свободомислящитѣ у насъ се изразяватъ въ:

1) Погребение безъ свещеникъ (случката съ погребението на комуниста Недѣлко Недѣлчевъ въ гр. Шуменъ на 21 февруарий 1932 г.).

2) Разпространяване на позиви, особено отъ ученическитѣ секции.

3) Разпространяване на противорелигиозни афиши, карикатури и др. п.

4) Противорелигиозни надписи и лозунги и др. п. по църковнитѣ и училищни сгради.

5) Издигане червени знамена на камбанаритѣ на църквитѣ.

6) Особено усиленъ пропаганда се води между ученицитѣ отъ всички училища въ страната, дето сж образувани и „кръжоци на свободомислящитѣ“.

7) При вѣнчавкитѣ се правятъ обструкции въ църквитѣ (случката въ Василико на 22 ноемврий 1931 год.). На 28 ноемврий 1931 г. вечерята въ църквата на гр. Малко Търново една група отъ 10 младежи свободомислящи сж устроили скандални сцени на свещеника презъ време, когато е свещенодействувалъ, пѣли сж разни комунистически пѣсни и др. п.

8) Разпространяватъ се противорелигиозни календари за 1933 г. съ специални имена на днитѣ.

9) Разпространява се противорелигиозна литература. Досега сж издадени около 15 специални бршшури.

Изобщо, противорелигиозната борба у насъ взема доста сериозни размѣри и намира много съчувственици, особено всрѣдъ учащата се младежъ. Почти въ всички градове на страната сж формирани ученически „Свободомислящи кръжоци“.

Въ сега сществуващия законъ за защита на държавата липсва текстъ за по-ефикасна борба срещу тая надигаща се противорелигиозна напасть. Ето защо, наложително е часъ по-скоро да се повдигне въпросътъ за изработване на законоположения, които да дадатъ възможность за ефикасна закрила на религията и религиозното чувство на народа.

Григоръ Преславски.

Вжтрешна свещена мисия въ Гърция.

Атинскиятъ е. „Екклесиа“ (бр. 10 отъ 11. III. т. г.) съобщава, че въ последното събрание на иерархията на Еладската църква, между толковато много други въпроси, по докладъ на атинския архиепископъ г. Хрисостомъ, билъ разгледанъ и въпросътъ за вжтрешната свещена мисия. Разнитѣ комисии, на които били възложени за проучване точкитѣ отъ дневния редъ на събранието, били проучвали основно въпроситѣ и изработвали обширни доклади, дето изтъквали подробно своето гледище или опредѣляли въ общи линии мѣркитѣ, които трѣбвало да се взематъ. Тѣзи доклади се прочитали въ заседание на събора на иерархията, приемали се по принципъ, а следъ двудневно разискване по тѣзи въпроси, преди да се вземе каквото и да било решение по тѣхъ, сироскиятъ митрополитъ развилъ една система за вжтрешна мисия, която обхваща лѣкуването на всички духовни и морални нужди на Църквата, които се развили следъ войната и въ Гърция. Сжщиятъ митрополитъ представилъ сжщевременно и единъ специаленъ проектъ за организация на вжтрешна свещена мисия, дето се излагали не само целитѣ и срѣдствата за нейното обслужване, но и начина за управлението изобщо на тази организация. Сироскиятъ митрополитъ депозиралъ така сжщо и редица статистически таблици, съ които доказвалъ източникитѣ, чрезъ които финансово щѣло да се подпомага дѣлото на свещената мисия.

Иерархията на Еладската църква одобрила единодушно тази система. Въ следното заседание на иерархията говорили по сжщия планъ атинскиятъ архиепископъ и много други членове на архиерейското събрание. Най-сетне, по предложение на атинския архиепископъ и единодушното мнение на архиереитѣ, този докладъ билъ счетенъ като едно отъ най-сериознитѣ и интересни дѣла на Еладската църква отъ нейното основаване до сега и било горещо пожелано пълното преуспѣване на това дѣло въ Гърция. Едновременно съ това иерархията на Еладската църква възложила на една делегация, въ която влизали сироскиятъ, коринтскиятъ, самоскиятъ и каристинскиятъ митрополити, да преработятъ представения отъ сироския митрополитъ докладъ. Комисията съставила докладъ и законопроектъ за вжтрешна свещена мисия, които представила на тогавашния Св. Синодъ за по-нататъшно разпореджане. Св. Синодъ на Еладската църква, следъ известни измѣнения на този проектъ изпратилъ го до министра на Просвѣтата и Изповѣданията за съответно санкциониране отъ страна на държавата.

Вжтрешната свещена мисия на Еладската църква почива на закона за корпорациитѣ. Уставътъ на тази мисия е утвърденъ отъ Св. Синодъ и санкциониранъ съ решението на атинския окръженъ сждъ подъ № 1205 отъ 28. II. 1933 год. Образуванъ е вече и първиятъ съветъ на организацията, въ който влизатъ следнитѣ лица: 1. Атинскиятъ архиепископъ г. Хрисостомъ, председателъ на Св. Синодъ на Еладската църква; 2. Филипски и неаполски митрополитъ Христотомъ; 3. Сироски Филаретъ; 4. Фокидски Йоакимъ, членове на Св. Синодъ, и Солунски Генадий, метимненски Дио-

нисий и коринтски Дамаскинъ. Генералното управление на организацията е възложено временно на св. сирския митрополитъ Филаретъ.

Гръцката вътрешна свещена мисия се управлява отъ устава, одобренъ отъ окръжния съдъ въ Атина съ решение подъ № 1205 отъ 28. II. 1933 год.

Ако се сжди по отзивитъ, които намираме въ в. *Еклизия* (бр. 10 отъ 1933 г.) за тази вътрешна мисия, следва да заключимъ, че на този институтъ и организация Гръцката православна автокефална църква възлага голъми надежди за успъхи. Така тръбва да се заключи, като се сжди по писаното по въпроса въ вестника.

Хр. п. Стояновъ.

Бележки и отзиви.

Преди всичко истината. Не веднажъ сме писали на това мѣсто за назначението на печата. Той е важенъ факторъ за обществено възпитание, и отъ идейнитъ насоки, провеждани въ неговитъ колони, обществото има възможность да се ориентира върху социалнитъ проблеми и да си изработва миросгледъ. Вестникътъ се чеге навсѣкжде и отъ всички, затова неговото влияние е неограничено. Оттукъ и задължението на вестникаря да бжде високо образованъ, културенъ и високо мораленъ човѣкъ. Само при това условие той ще може да вдъхва довѣрие и да възпитава читателитъ въ положителна насока. Вестникътъ тръбва да се ползува съ обаянието, което всѣки добъръ педагогъ прави да изникне въ възпитаниитъ. Изгуби ли това обаяние, изгуби ли довѣрието на читателитъ, вестникътъ по-добре е да прекрати своето съществуване.

За съжаление, у насъ има много вестници, които не стоятъ на подобаваща висота, не отговарятъ на своето назначение, не служатъ на истината и доброто, съятъ заблуди, и съ това поставятъ читателитъ въ положение да не знаятъ какво да мислятъ.

В. „Миръ“ въ броя си отъ 3 т. м. изнася случай, който добре илюстрира нашата мисль. Въ единъ градъ става политическо събрание, което буди интересъ въ публиката. Вестникитъ даватъ отчетъ за него и за присѣтстващитъ. Единъ вестникъ пише: присѣтстваха повече отъ 4000 души; другъ пише: присѣтстваха 2000 души, но повече любопитни; трети пише: присѣтстваха 50—60 души. И това не е веднажъ и само по отношение на политическитъ събрания. Сжщото се прави, кога се даватъ сведения за конгреси, за чествования на заслужили българи, за официални тържества, за професионални събрания и пр. Ако човѣкъ си купи 5 вестника, 5 различни сведения ще прочете за единъ и сжщи случай. По тоя начинъ обществото се държи въ заблуда при информирането му върху случаи и събития, които ставатъ всѣки день у насъ и въ чужбина. Мнозина журналисти считатъ своя дългъ изпълненъ, когато дадатъ въ редакцията каквото и да е сведение, отколкото да съобщатъ добре проучени и точни факти. Така се унижава реномето на българския вестникъ и читателитъ вдигатъ довѣрието си отъ него. А тъкмо това не е въ интереса на нашата журналистика.

Добре е да се обърне вниманието на завеждащитъ информационния отдѣлъ въ вестникитъ да служатъ на истината, като съобщаватъ само вѣрни сведения, безъ огледъ на всѣкакви тенденции.

Всѣки вестникъ тръбва да има за девизъ: преди всичко истината.

Мила сценка. Двама добри приятели съ различни партийни разбираня отишли по нѣкаква си работа въ едно близко до столицата село. Вървейки по една стръмна улица, тѣ забелязали малкитъ ученици отъ селското училище, добре строени, да вървятъ на открито мѣсто, начело съ малко трицветно народно знаме, за да поиграятъ гимнастика. Следъ приключване на гимнастическитъ упражнения, учителътъ извикалъ малкия знаменосецъ и го запиталъ предъ всички: „какво носишъ?“ „Нося знамето на България“, отговорилъ хлапакътъ, „то е силата на българитъ, нашитъ бащи направиха чедеса съ него!“ Знаменцето било забито на пригответното отъ по-рано мѣсто, а учителътъ свалилъ шапка и казалъ: „деца, да извикаме три пжти „ура“ за България“, и пискливитъ гласове последвали позива на учителя.

Двамата приятели не могли да повѣрватъ на очитъ си, особено като имали предъ видъ, че въ това село имало много комунисти.

Тази малка сценка е, наистина, знаменателна за днешната българска действителность, която ежедневно ни поднася печални зрѣлища на неразумни младежки увлечения и развала. Случаятъ, който се описва въ в. „Миръ“ (бр. 9819), въ никоя друга държава, освенъ въ Съветска Русия, не би правѣлъ впечатление, защото въ всички европейски държави на родолюбивото възпитание се гледа като на пръвъ дългъ, който държавата има да изпълнява. Тамъ училището се тачи като свещено мѣсто, въ което не могатъ да свещенодействуватъ други, освенъ изпитанитъ въ родолюбие жреци на науката и морала.

У насъ отбелязаната случка прави впечатление, защото за никого не е тайна, че обучението и възпитанието на децата въ повечето училища е пѣврено въ ржцетъ на прикрити комунисти и отявлени широки социалисти, които сж чужди на вѣра, здрави морални разбираня и всѣко родолюбие.

Ако цитираниятъ случай на родолюбиво възпитание е резултатъ на министерска разпоредба, ние можемъ само да се радваме при мисльта, че е настъпилъ новъ курсъ въ просвѣтната политика на България.

Старата басня. В. „Зора“ е открилъ „Университетска страница“, въ която по единъ пжтъ въ седмицата ще се дава мѣсто на статии и съобщения изъ живота на нашия университетъ и изъ областта на науката. Идеята е похвална по принципъ и всѣки отъ читателитъ на тоя вестникъ тръбва само да се радва, задето срещу единъ левъ ще има възможность отъ време на време да попрочита и научава за нѣкои постижения на научната човѣшка мисль. Нѣма съмнение, че читателитъ на „Зора“ ще ползуватъ само ония съобщения, които съдържатъ положително установени данни на истинската наука, а не фангастични умозаклучения на нѣкои учени, които своитъ хипотези обичатъ да предаватъ за истинска наука. На съобщения въ последния смисль „Университетската страница“ тръбва да бжде чужда, защото има се опасность, вмѣсто да се изпишатъ вежди, да се изкаратъ очи. А, за голъмо съжаление, още въ първата „Университетска страница“ е дадено мѣсто на едно таково съобщение.

Въ отдѣла „Вести изъ науката“ е помѣстено следното съобщение: „Мѣстото на „Пекингския човѣкъ“ (sinanthropus) въ веригата на човѣшкото развитие“. Въ това съобщение се казва, че видниятъ британски анатомъ проф. G. E. Smith смѣталъ, какво sinanthropus'a, останкитъ на когото били открити недавно въ Азия, ни напомвалъ съ своитъ белези, отъ една страна, животинския произходъ, а отъ друга — нѣкои отличителни черти на съвременния човѣкъ. Сжщиятъ ученъ

гласи съобщението, говори и за други два типа (Pithecanthropus и Evanthropus), първият от които бил представлявал преходна форма от маймуната към човъка и живял преди 500,000 години, а вторият — низш човъшки типъ, живял преди 100—150,000 години. Тенденцията е ясна: човъкът е произлязъл от маймуна.

Ето една стара басня, която науката отдавна е запратила въ бездната на забравата, а сега нѣкои хора искатъ пакъ да я припомнятъ. Теорията на Дарвина, колкото и могъща при обяснение произхода на видовете, не е въ състояние да представи поне най-нищожни данни, които да поясняватъ произхода на съществуващите родове чрезъ преходи отъ единъ родъ въ другъ. Всички типове, сочени като звено между маймуната и човъка, не сж нищо друго, освенъ разнovidности на маймуната или на човъка. Между най-свършения типъ маймуна и най-несвършения типъ човък не може да има друго сходство, освенъ по външни черти; а психическото различие ще бжде цѣла бездна. Отъ останките на нѣкакъвъ си „пекингски човък“ да се правятъ научни изводи, че той е най-близкиятъ преходъ отъ маймуната къмъ човъка, вижда ни се доста несериозна работа.

Нека науката да си прави своите издирвания, но когато е дума да се дава на читателитъ на единъ вестникъ научно четиво, не е полезно да се съобщаватъ за научни такива работи, които носятъ хипотетиченъ характеръ, защото по тоя начинъ може много да се увреди на здравето и положително мировъзрение, което сж си създали едни или други читатели.

Въ Съветска Русия и у насъ. Често пжти сж спирали вниманието ни нѣкои снимки въ большевистичитъ печатни органи у насъ, кждето сж показани руски работници и червеноармейци силно засмѣни и въ видъ на напълно задоволени щастливи хора. Целта е, разбира се, да се действва върху съзнанието на наивнитъ и невежитъ въ смисълъ, че само въ комунистическия строй човѣчеството и, по-частно, измжчениятъ народъ ще намѣри своя рай. Но, доколко тази тенденция е оправдана, вижда се отъ многобройнитъ частни писма, които се получаватъ въ България отъ българи-комунисти, емигрирали въ Русия. Такъ в. „Миръ“ въ брой 9808, отъ 21 мартъ т. г., публикува дословно и при спазване правописа въ оригинала писмото на известния въ България комунистъ Лазаръ Карамусаловъ, отъ Панагюрище, избѣгалъ въ Русия преди седемъ години.

Въ това писмо авторътъ-комунистъ дава изразъ на наболѣло чувство на скръбъ по майка и сестра, съобщава, че тамъ гладували „като кучета“, че едно кило хлѣбъ струвало 700 лв., а кило сланина 2800 лв. Работилъ въ обушарска фабрика, получавалъ 120 рубли въ месецъ, $\frac{1}{2}$ кило хлѣбъ, 400 грама захаръ и 1 калѣпче сапунъ, а на жена му, която не работѣла, понеже била въ положение, не давали нищо. Съ руски рубли нищо не могло да се купи отъ пазара, а само съ чужда валута. Коледата прекаралъ съ $\frac{1}{2}$ кило зелени домати и 240 гр. хлѣбъ. Авторътъ моли сестра си, ако може, да му прати въ пликъ нѣколко долара, за да си купѣлъ поне 20 кило кукурузено брашно.

При тия факти, само който е невежа може да се възхищава отъ засмѣнитъ образи на рускитъ работници, отпечатани въ большевистичитъ вестници и списания.

Друго. В. „Погледъ“, большевистички органъ въ България, въ брой 10, отъ 26 мартъ т. г., съобщава, че ГПУ, който действува помимо всѣкакво право и закони, осждилъ въ Русия 35 държавни чиновници на смъртъ и други 22-ма на дългогодишенъ тъмниченъ затворъ, само защото вършили саботажъ въ разни учреждения, сов-

хози и агрономически опитни станции. А у насъ, двама комунистически народни представители бѣха заловени въ опитъ да разлагатъ армията, която е единствена опора на държавата, и понеже бѣха арестувани, за да отговарятъ по законитъ въ страната, всички комунистически вестници, въ това число и „Погледъ“, вдигнаха вой до небесата въ смисълъ, че се посѣгало върху свободата и неприкосновеността на депутатитъ и работничеството.

Ето това се казва комунистически моралъ: когато въ Русия разстрелватъ безъ сждъ, большевистичитъ глашатаи у насъ възхваляватъ деянията на своитъ покровители, а когато въ България искатъ да приложатъ законитъ къмъ тѣхъ, протестиратъ.

Бедмиченъ прегледъ на събитията.

Народното събрание разглежда законопроекта за косвенитъ данъци и за свѣрхсѣмѣтния кредитъ. Внася се и законопроектъ за отнемане мандата на комунистичитъ депутати.

Въ гимназиитъ въ Г. Орѣховица, Борисовградъ и др. отново станаха ученически, комунистически акции. Разкриха се и комунистически тайни организации.

Гостува въ София унгарскиятъ писателъ Шандоръ Хегедюшъ.

Пристигнаха въ София анкетиторитъ на О. Н. и тия дни ще почнатъ да проучватъ финансовото положение на България.

Внесе се законопроектъ за две дванадесетинки отъ бюджета.

На Великденъ ще се уреди аеропланно тържество на Божурище. Полша ще демонстрира съ аеропланни срдства противъ задушливитъ газове.

Югославянскиятъ кралъ ратифицира новиятъ договоръ на Малкото съглашение. Въ югославянската скупщина е говорилъ противъ плана Макдоналдъ — Мусолини за ревизия на мирнитъ договори.

Въ Гърция правителството Цалдарисъ се закрепза. Щѣло да касира депутати венизелисти, следъ което щѣлъ да бжде върнатъ кралътъ на престола. Цалдарисъ е заявилъ въ камарата, че ще предложи база за уреждане отношенията на Гърция съ България и Албания.

Ромънскиятъ кабинетъ отново ще бжде преустроенъ. Кралътъ се е съвещавалъ съ Маниу. Сключена е търговска спогодба съ Унгария.

Въ Германия продължава борбата съ марксизма, главно комунизма. Нови тайни конспиративни организации се откриватъ. Заловени сж и български комунисти, които ще бждатъ сждени по запалване на Райхстага. Правителството ще отпуска на беднитъ съестнитъ продукти на половинъ цена. По поводъ ареститъ на евреи - комунисти, еврейтъ отъ цѣлия свѣтъ обявиха бойкотъ на германската търговия и индустрия. Германското правителство обяви отъ своя страна временно бойкотъ на еврейтъ. Чиновници евреи бидоха уволнени. Забрани се напушането на Германия отъ евреи. Бойкотътъ ще продължи, ако не спре акцията на еврейтъ отъ другитъ страни.

Въ Франция е усвоенъ плана Макдоналдъ-Мусолини по принципъ, като ще искатъ да се преговаря по него и да се избѣгнатъ териториалнитъ ревизии на мирнитъ договори.

Конференцията по разоржаването е отново въ криза. По въпро а за отлагане регламентацията на въоръжението германскиятъ и италиански представители сж напуснали заседанието, а английскиятъ не е гласувалъ.

Очертава се тенденцията Малкото съглашение съ помощта на Франция да играе ролята на велика държава.

Конфликтът между Англия и Русия се усложнява. Английският посланикъ не ще се върне въ Москва. Сжденето на английскитѣ инженери почва. Англия ще обяви икономическа война на съветитѣ. Правителството издаде Бѣла книга по конфликта съ Англия. Английската експедиция въ Хималаитѣ е успѣла да превъркне съ аеропланъ най-високия връхъ на свѣта Еверсетъ съ аеропланъ, издигналъ се надъ 10,000 м. височина.

Радио-колона.

За да дадемъ на нашитѣ читатели възможность да следятъ културнитѣ прояви въ чужбина, отъ време на време ще даваме въ тази „радио-колона“ кратки сведения, които черпимъ непосредствено отъ радиото.

На 21. II. т. г. единъ университетски професоръ въ Мецъ (Германия) държа сказка на тема: „Отъ предчовѣшката култура къмъ човѣшката“. Учениятъ ораторъ изтъкна, че вѣрата въ Бога е вѣчна човѣшка проява. „Измама е, каза той, че можемъ да проследимъ прехода между човѣкъ и праховѣкъ. И въ най-старитѣ находки намираме човѣка човѣкъ, т. е. — намираме го, за разлика отъ живогното, съ ножъ и чукъ въ ржка, господаръ на природата“.

Въ една музикално-историческа сказка отъ Виена презъ миналия месецъ, между другото, се съобща, че презъ XV вѣкъ виенската цигулка имала 9 струни.

Какъ ставатъ „народнитѣ“ избори въ Съветска Русия? За да чуютъ нашитѣ селени, що значи тероръ и на каква политическа и стопанска свобода се радваме въ България, ще съобщимъ накратко, що чухме отъ Русия (градътъ не можахме да доловимъ) на 25. II. т. г. На единъ голѣмъ площадъ сж събрани „делегатитѣ“ на колхозитѣ (колективни, казионни стопанства) отъ областта; официалната властъ въ лицето на своя представителъ предлага да се избератъ за висшъ управителъ съветъ на колхозитѣ около 20—25 души, начело съ „товаришитѣ“ Сталинъ, Молотовъ, Брусидовъ, М. Горки, Крупская и пр. Всѣко име се посрѣща съ буря отъ ржкоплекане (кой смѣе да не ржкоплекса?). Следъ изброяването имъ, сжщиятъ представителъ на съветското правителство заявява: „Позволете сега да ги предложатъ на гласуване“. Пакъ буря отъ ржкоплекане и „народниятъ“ изборъ е станалъ.

Какво би било, ако и у насъ така се избиратъ народни представители, общински съветници и пр.?

Нова Германия вече държи извънредно много за опазване религиознитѣ и духовни ценности на германския народъ. Въ всички свои предизборни (до 5. III. т. г.) и следизборни речи А. Хитлеръ и неговитѣ първи хора апелиратъ къмъ Божията помощ, за да изведатъ германския народъ изъ марксистско-болшевишкия духъ и изъ мрака на социално-политическото падение. Въ една речъ, посрѣщната съ буря отъ ржкоплекания, единъ виденъ днешенъ германски политически мжжъ на 17. II. т. г. заявя, „че съ религията не може да се прави компромисъ. Всички атеистически сили въ Германия трѣбва да се унищожатъ“. Понеже срещу безбожието най-доброто, дори единичното срѣдство, е просвѣтата, явно е, че германското национално правителство възнамѣрява въ

най-скоро време да разшири още повече досегашнитѣ мѣрки за ограничение на атеистичната пропаганда въ и внѣ отъ училищата чрезъ печатъ, кинемотографъ, живо слово и пр.

Презъ миналия месецъ въ Берлинъ една вечеръ свѣтотно прочутиятъ германски поетъ Герхардъ Хауптманъ (чието име въ свѣтотната литература ще заеме и дори вече е заело едно почетно мѣсто наредъ съ имената на Гьоте и Шилера) говори върху своего поетично творчество. Съ своя тежкъ и отмѣренъ басъ Хауптманъ завърши сказката си съ изявлението, че той гледа съ голѣма сериозность на своето творчество, че той преживява своитѣ идеи съ она духовенъ жаръ, който съпровожда религиознитѣ преживявания на човѣка.

Дочуете ли изъ радио апарата неистовъ викъ, дори и безъ да се вглеждате въ номератора, който ви сочи станциитѣ, може да сте сигурни, че този викъ иде отъ Съветска Русия. Европеецътъ говори бавно, отмѣрено, въ тонъ, съ приличие; европеецътъ мисли, той анализира нѣщата, той се мжчи да ви убеди въ правотата на своята теза. Но... доловите ли съветска станция, до съзнанието ви се докосва винаги (знаменателно е това!) нѣщо безпокойно, нѣщо екзалтирано, хора, които викатъ и заповѣдватъ преди да мислятъ. Това, явно е, издава, че въ Съветска Русия душитѣ сж обзети отъ болезнена психоза да дирятъ, да промѣнятъ, да унищожаватъ, пламтятъ отъ купнежъ къмъ нѣщо, което не имъ се удава. Щастieto имъ избѣгва!.. Не е ли дигналъ Богъ дѣсницата Си отъ оная земи.

Гш.

Ив. Н. Караивановъ, прогимназ. учителъ. Въ защита на религиозно-нравственото и национално възпитание. Кюстендилъ, 1933 г., стр. 16.

Книжката е написана въ отговоръ на нѣкой си „Правдолюбецъ“, който въ брой 19 отъ мин. год. на в. „Съзнание“ безъ свѣнъ охули Българската църква, като я нарече „безподобна рутинна, закостенѣлость и лицемѣрие“, и похвали широко-тѣсното българско учителство, дето то, отишло много напредъ отъ Църквата, подготвяло питомцитѣ си за земния, реалния животъ и ги пазѣло отъ религиозното възпитание, отъ „поискитѣ заблуди“, които трѣбвало да се доразрушатъ, защото били отживѣли времето си и били противни на науката.

„А благодарение на това възпитание — отговаря авторътъ на горната книжка — учителитѣ и свещеницитѣ въ най-културнитѣ страни сж успѣли да премахнатъ човѣшкитѣ пороци и слабости, успѣли да създадатъ такива общества, въ които нѣма кражби, убийства, самоубийства... Църквата тамъ не прѣчи на училището, а му съдействува. Вѣрата въ Бога не спѣва науката, а я гласка напредъ и все напредъ. Та нали и нашата църква повече отъ 1000 години е обединявала народа ни и му е давала смѣли борци за свобода, култура и просвѣта?... Попрѣчи ли тази църква съ своя „попски духъ“ на Ботевъ, Бенковски, Левски, Гоце Дѣлчевъ, Даме Груевъ и на цѣла

плеада нейни рожби да водятъ епични борби за свобода и просвѣта? Попрѣчи ли този духъ на наши писатели и художници да надминатъ много такива отъ културнитѣ народи? О, господа широко-гѣсни българи учители, какъ може да считате за рутина Църквата на Богочовѣка Христа? Не е ли Той олицетворение на човѣшкитѣ добродетели, които вие трѣбва да показвате за образецъ на възпитаницитѣ си? Неговата кротость, благость, скромность, Неговата любовъ къмъ ближния, Неговото самопожертвуване за спасяване на човѣчеството не даде ли примѣръ на милиони да Го последватъ, да се издигнатъ за достойни водачи на простосмъртнитѣ?... Липсата на достатъчно възпитание въ нашитѣ училища се дължи на васъ. Като казвате, че вѣрата и Църквата не възпитаватъ, що не посочите вашитѣ срѣдства, съ които ще ги замѣстите? Кого може да поставите по-високо отъ Христа—Марксъ ли, Ленинъ и Троцки, Бакунинъ и Кропоткинъ ли?... Г-да безотечественици, ролята ви на възпитатели е противонародна и опасна“.

Малката книжка на г. Караивановъ е хубаво написана и се чете леко.

Въпроси и отговори.

Въпросъ. Когато при храма служатъ двама или повече свещеници, чрезъ председателя на настоятелството ли ще трѣбва да подаватъ заявленията си за отпускатъ?

Отговоръ. Не, а направо до архиерейското намѣстничество или чрезъ него — до митрополията (зависи колко отпускатъ се иска).

Ако влѣзе въ сила новиятъ Екзархийски Уставъ, който предвижда при такива храмове *предстоятель*, тогава заявленията ще се подаватъ чрезъ „предстоятеля“.

Но, разбира се, и при сегашното положение разумното е, да се уведомятъ другитѣ братя и да се получи съгласието имъ за отпуската, за да има миръ и сговоръ.

Въпросъ. Какъ да се постъпи съ родилки, които отказватъ да имъ се благослови очистителна вода и да имъ се чете четиредесетна молитва?

Отговоръ. Съ кротка пастирска беседа, ще имъ разгълкувашъ значението на тия обреди. Това може да стане най-добре при изповѣдь, когато, за тѣхното непослушание, можешъ да имъ наложишъ и канонъ.

Въпросъ. Какъ да се постъпи съ младоженци, които отказватъ да имъ се чете молитвата за „разрешение вѣнцовъ“?

Отговоръ. По същия начинъ.

Въпросъ. Мои енорияши, които сж се снабдили съ вула отъ нашата митрополия, искатъ да се вѣнчаятъ въ друга епархия. Валидна ли е тази вула въ чужда епархия?

Отговоръ. Валидна е, но ще трѣбва първомъ ти, на чието име е издадена вулата, да пишешъ на гърба ѝ, че упълномощавашъ еди-кой-си енорийски свещеникъ да благослови брака.

Въпросъ. Може ли енорияшъ да бжде едновременно и църковенъ настоятель и платенъ пѣвецъ при същата църква?

Отговоръ. Ако не получава заплата по ведомость (изобщо, ако не е щатенъ служител), — може, но по добре е да се избѣгва такова положение, защото назначението на пѣвеца става отъ настоятелството, а когато той самъ е настоятель?!.. — ясно е неудобството, нали? Особено пѣкъ ако се яви и втори кандидатъ за пѣвческото мѣсто.

Свещеникокономъ *Ат. П. Маджаровъ.*

I. У насъ.

Закриване на пролѣтната синодална сесия. Въ четвъртъкъ, на 6 т. м., Св. Синодъ преустанови заседанията на пролѣтната си сесия. Заседанията на лѣтната Синодална сесия ще бждатъ подновени на 1 юний т. г.

Заминали Синодални митрополити. Днесъ отпътуваха за престолнитѣ си градове Тѣхни Високи Преосвещенства синодалнитѣ митрополити св. Видинскиятъ г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, св. Неврокопскиятъ г. Макарий и св. Сливенскиятъ г. Иларионъ.

Министъръ-председателътъ при Синодалнитѣ митрополити. На 5 т. м. министъръ-председателътъ г. Н. Мушановъ посети Тѣхни Високи Преосвещенства Синодалнитѣ митрополити, съ които е конферираше по редъ актуелни църковно-обществени въпроси.

Панихида. На 2 т. м., въ недѣля, следъ Божествената литургия, въ храма-памятникъ, Тѣхни Високи Преосвещенства Синодалнитѣ митрополити св. Видинскиятъ г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, св. Неврокопскиятъ г. Макарий и св. Сливенскиятъ г. Иларионъ, въ съслужение съ Негово Преосвещенство св. Стобийскиятъ епископъ Борисъ и многобройно духовенство, отслужиха панихида за упокоение душитѣ на блаженопочиналитѣ митрополити Панаретъ Рашевъ, Кирилъ Видински и Антимъ Търновски.

Пристигане на Търновския митрополитъ. На 1 т. м. пристигна въ столицата по служебна работа Негово Високопреосвещенство св. Търновскиятъ митрополитъ г. Филипъ, който на 4 с. м. отпътува обратно за престолния си градъ Търново.

35-годишенъ юбилей на Ст. Чилингировъ. Миналата недѣля, на 2 т. м., въ Народния театъръ бѣ тържествено отпразднуванъ 35-годишниятъ юбилей на заслужилия нашъ писателъ *Стилиянъ Чилингировъ*. Юбилярътъ бѣ поздравенъ отъ многобройни културни институти и организации, нѣкои отъ които му приподнесоха и разни дарове. Негово Величество Царьтъ е благоволилъ да го награди съ орденъ за гражданска заслуга III степенъ, а Министерството на Народното Просвѣщение му поднесе адресъ и му подари 10,000 лв.

Отъ страна на Св. Синодъ юбилярътъ бѣ приветствуванъ отъ Негово Високопреподобие Архимандритъ Кирила, началникъ на Културно-просвѣтното отдѣление, който му приподнесе 5,000 лева като даръ и благословение.

Повишение на прот. проф. Ив. Гошевъ. Съ Царски указъ № 79 отъ 20 мартъ т. г. извънредниятъ професоръ при Богословския факултетъ и дългогодишенъ постояненъ сътрудникъ на „Църковенъ вестникъ“ протоиерей Ив. Гошевъ е повишенъ въ редовенъ професоръ-титуляръ на катедрата по Литургика съ Църковна археология и християнско изкуство.

По-важните научни трудове на о. Гошевъ сж следнитѣ: 1) *Стари записки и надписи* (два свитка, 1927 и 1929 год.); 2) *Антиминсътъ* (съ 25 изображения, 1925 год.); 3) *Историческиятъ образъ на Спасителя*, споредъ археологическитѣ паметници отъ I—VI в. в. (съ 19 изображения, 1927 г.); 4) *Единъ сръдновековенъ бавелефъ отъ Созополъ* (изследване иконографската история на светцитѣ драконопобедители, съ много изображения, 1929 г.); 5) *Въ Тръвна по време на последнитѣ гръцки владци*, 1820—1870 год., 1930 г.); 6) *Керамичниятъ надписъ отъ кржглата църква въ Преславъ* (1930 год.); 7) *Пловдивскитѣ архиепери отъ турското робство* (1931 год.); 8) *Нови данни за историята и археологията на Бачковския манастиръ* (1931 год.); 9) *Старобългарската литургия* (споредъ византийски и български извори отъ IX—XI в., 1932 год.); 10) *Облѣклото на старобългарскитѣ монаси* (по византийско-български извори отъ IX—XI в., 1932 год.); 11) *Две новооткрити писма на „Деспотъ Вухъ“ до „Султанъ Баязитъ ханъ бегъ“* (1932 год.); 12) *Новооткритата Ватопедска грамота на Царъ Ив. Асенъ II* (1932 г.).

Освенъ тия съчинения, о. прот. Ив. Гошевъ е написалъ и множество по-популярни статии и изследвания на иконописни, литургически, археологически и др. теми. Той е създателъ и ръководителъ на „Църковния историко-археологически“ музей при Св. Синодъ.

Злоупотрѣбление съ свещенически санъ. Софийската митрополия предупреждава православнитѣ християни да не даватъ никаква вѣра на низвержения отъ свещеническия санъ и обрѣснатъ Атанасий Стойковъ, бившъ енорийски свещеникъ въ с. Хърлецъ, Орѣховско. Атанасий Стойковъ, по решение на Врачанския духовенъ сждъ, потвърдено и отъ Св. Синодъ, е отлъченъ отъ Православната църква, задето се е провъзгласилъ за първосвещеникъ на нѣкаква вселенска църква отъ сектата на Хр. Устабашевъ „Ангелска трѣба“.

Митрополията предупреждава християнитѣ въ София и въ околнитѣ да не даватъ никаква вѣра на разни духовни лица, монаси и монахини, които събиратъ помощи за църкви и манастири, ако нѣматъ специално разрешение отъ св. Митрополия и гражданскитѣ власти. Да имъ се искатъ винаги легитимации за самоличностъ, защото зложелатели се преобличатъ, като духовни лица, и злоупотрѣбаватъ.

Изъ Министерството на Търговията. За главенъ инспекторъ на професионалното образование въ Министерството на Търговията е назначенъ г. Сава Чукаловъ, бившъ учителъ въ Софийската духовна семинария и бившъ началникъ на културното отдѣление въ Министерството на Народното Просвѣщение.

Изъ монашеското училище при Троянския манастиръ. На 31 мартъ т. г. монашеското училище при Троянския манастиръ привърши своята учебна година. Съ това училището се закрива и идната учебна година нѣма да бждатъ приемани нови ученици.

Комитетъ за борба противъ комунизма. Въ Столицата е учреденъ комитетъ за борба противъ комунистическата опасностъ въ България. Въ него влизатъ представители на федерацията на запаснитѣ офицери и подофицери, журналистическото дружество, търговския съюзъ, спортния съюзъ, Търгов. камара и други.

Даване адвокатски права на женитѣ. Народното събрание прие на първо четене законопроекта за даване адвокатски права на женитѣ.

Сказка. На 28 мартъ т. г., 6^{1/2} часа сл. об. Отдѣлтъ за религиозно-нравствена просвѣта при Всебългарския съюзъ „Отецъ Паисий“ уреди въ салона на „Славянска беседа“ сказка отъ г. проф. Ив. С. Марковски, който говори на тема: „Библията и науката за произхода на свѣта“.

II. Въ чужбина.

Иерусалимската църква. Въ Палестина отъ известно време насамъ се води една доста остра борба между православнитѣ и католицитѣ. Атинскиятъ в-къ „Еклизиа“ (брой 10 отъ 1933 г.) съобщава, че иерусалимското списание „Неа Сионъ“ печатало статия подъ заглавие „Действителнитѣ грабители“, гдето много ясно се доказва, какъ безсрамно измѣнявалъ истината и презиралъ най-елементарното благоприличие органтъ на францисканския орденъ въ Иерусалимъ „Ла Теръ Сентъ“ (Свещената земя) въ своята статия „Пуръ льо дроа“ (За правото), написана по поводъ коментаритѣ на последнитѣ инциденти въ базиликата Рождество Христово въ Витлеемъ. Смислътъ на тази статия е, че православнитѣ гърци отъ нѣколко години насамъ били хвърлили око надъ латинскитѣ права въ яслитѣ на Витлеемъ, които права и въ друго отношение били изложени на опасности, щомъ великобританскитѣ власти въ Палестина не искали да взематъ защителни мѣрки за тѣзи „права“. Вестникъ „Неа Сионъ“, отбелъзвайки осемъ случаи на създадени отъ латинитѣ поклонически въпроси отъ м. декемврий 1931 година до края на 1932 година, доказва на дѣло дързостта на францисканцитѣ, които „шумѣли като онеправдани, а се стараели упорито да заграбятъ чужди права въ базиликата Рождество Христово по програма, прилагана отъ вѣкове насамъ сиаематически“. Фактътъ, обаче, че всички тѣзи инциденти сж били изгладени и уредени съгласно поклонническото статукво следъ дълго и грижливо проучване отъ страна на английскитѣ власти въ Палестина, е достатъчно, за да докаже на чия страна е и се намира правото. Надеждитѣ на францисканцитѣ въ случая пропаднаха напълно.

Кипърската църква. Архиепископътъ на Кипърската църква билъ отпавилъ, споредъ атинския в-къ „Еклизиа“ (бр. 9 отъ 1933 г.), до върховния комисаръ на острова едно дълго изложение, въ което, излагайки му отъ вѣкове сжществуващата образователна система въ острова, измѣнена отъ последнитѣ закони, моли го, английското правителство да ревизира този въпросъ и да даде пакъ на острова неговитѣ отъ старо време придобити права и привилегии. Известно е, че, споредъ сжществуващата досега практика, въпросътъ за образованието и възпитанието на гръцкото православно население на о. Кипъръ се намираще до преди известно време подъ прѣката администрация и управление на църквата въ острова и на гръцкитѣ му общини. Съ по-предишни закони на църквата станаха такива измѣнения радикални, за които протестираха църквата, депутатитѣ, и цѣлата православна църква чрезъ своитѣ представители. Водителътъ на Иерусалимската църква изтъква въ своя мемоаръ, че се било чуло наистина съ тѣга, какво въпросътъ за обучението на гръцкитѣ деца въ о. Кипъръ и преди английската окупация до сегашно време се намиралъ въ ржцетѣ на гръцката църква и въ ржцетѣ на делегатитѣ на населението на острова. Съ последнитѣ закони, обаче, били направени измѣнения радикални, за които протестирали и църквата, и депутатитѣ, и цѣлиятъ православенъ изтокъ чрезъ своитѣ народни избраници. Архиепископътъ съобщавалъ още въ изложението си, че се било чуло съ тѣга, какво не само нѣмало да се премѣхнатъ измѣненитѣ, нанесени въ образователната система на острова, а напротивъ и останалитѣ твърде малко права, щѣли да бждатъ отнети, таксувайки проучването като неправда спрямо кипърския народъ и обучението му безъ да предвещаватъ добри резултати.

Ромънската църква. Споредъ съобщенията на ромънскитѣ вестници, пише в. „Еклизиа“ (бр. 9 отъ 1933 г.), намѣстникътъ на Руската патриаршеска църква

въ Москва митрополитъ Сергей съ писмо до ромънския патриархъ Мирона въ Букурещъ протестираше за подвеждането на Бесарабия подъ църковното ведомство на Ромънската църква. Споредъ митрополитъ Сергия, за подвеждане на Бесарабия подъ Ромънската църква не могло да послужи подчиняването на тази област подъ Ромъния. Заинтересуванитѣ кржгове насочили доводитѣ си противъ протестиращия руски иерархъ, защото Бесарабия била присъединена къмъ Русия едва презъ 1812 година, а подпадала по-рано подъ Молдавската църква.

— По решение на Св. Синодъ, съобщава „Екклісиа“ (бр. 9 отъ 1933 год.), за напредъ ще се приематъ за ржкополагане въ Ромъния само кандидати, които били завършили богословски факултети. Всички монаси, които живѣятъ извънъ манастиритѣ, по решение на Св. Синодъ, се зацължавали да се завърнатъ обратно въ манастиритѣ си.

— Религиозното обучение въ основнитѣ училища, спеше атинскиятъ в. „Екклісиа“ (бр. 9 отъ 1933 г.), въ Ромъния е станало задължително. Публикувана вече била и аналитичната програма за преподаване редовно въ седемтъ години на основното образование по два часа седмично по Законъ Божи. Това решение внесло едно истинско успокоение въ всички срѣди, които живо се интересуватъ отъ въпроса за религиозното обучение въ Ромъния и за добринитѣ, които ще достави то безъ друго на всички онѣзи, които продължаватъ да се интересуватъ живо въ страната отъ въпроса за религиозното образование въ страната.

Сръбската църква. Сведения отъ Сърбия гласятъ, пише атинскиятъ в. „Екклісиа“ (бр. 10 отъ 1933 г.), че въ Бѣлградската скупщина билъ внесенъ единъ законопроектъ, който предвиждалъ заточаването на иезуититѣ отъ тази страна подъ предлогъ, че били получавали заповѣди отъ Италия, съ която Сърбия не се намирала въ добри и приятелски отношения. Законопроектътъ въ известни югославянски кржгове създавалъ голѣми грижи и записии, защото не било изключено той да създаде въ Югославия и вѣнъ отъ нея мжки и ядове.

Обявление № 302.

Известява се на интересуващитѣ се кандидати за свещеници, че се търси кандидатъ за свещеникъ на ватиканата I-а Митрополитска енория въ гр. Самоковъ.

Предпочитатъ се кандидати най-малко съ семинарско образование.

Отъ намѣстничеството.

1—3033—1

Разпятія и плащаници

съ предстоящи, както и всички видове икони на износни цени се намиратъ въ ателието на

Апостолъ Христовъ, ул. „Опълченска“ № 123, София. Кл. П.

1—3031—1

За камбани църковни и училищни

изработване нови и преливане на спукани на цени конкурентни, сжщо и на конкурсъ съ други фирми, доставя фирмата

БРАТЯ АЛЕКСИЕВИ

камбанолѣяри

ул. V Болнична — Пловдивъ.

1—3033—1

Важно по украсата на църквитѣ.

Художникътъ Господинъ Желѣзковъ,

Бул. Евл. Георгиевъ, 39, София, има приготвени задпестолни Разпятія Христови, Плащаници, Хоругви и приема да изработва св. икони и разписване на цѣли храмове. Цени най-умѣрени.

3—2863—3

КАМБАНИ—ЦЪРКОВНИ И УЧИЛИЩНИ
и свѣщници първокачествени

винаги при камбанолѣяритѣ

Георги Д. Алексиевъ & С-не

Бул. Драгоманъ № 24, София.

Цени намалени.

Искайте безплатни каталози.

2—3022—2

ТАМЯНЪ

съ приятна ароматична миризма

Прегледанъ и одобренъ отъ Св. Синодъ

Препоръчанъ отъ сжщия съ окр. № 360 отъ 20 априль 1900 год. и окр. № 4825 отъ 12 ноемврий 1905 год. и допълнително съ окр. № 96 отъ 10 януарий 1910 г. Прегледанъ и одобренъ отъ Дирекцията за опазване общественото здраве съ писмо № 239 отъ 21 февр. 1905 г.

Продажна цена 220 лв. единъ кгѣр.

Поржчки се даватъ

на Т. ПОЛОВА, домъ свещеникъ Хр. Костовъ — Пловдивъ.

2—3027—6